

ЗОРАН СЛАВИЋ

ЧЕКАЈУЋИ ИЗГУБЉЕНЕ БРОДОВЕ

ЧЕКАЈУЋИ ИЗГУБЉЕНЕ БРОДОВЕ

С Камијем и побуном затечен, замишљаам изгубљене бродове у
повратку
Мој Медитеран остао утопљен у његовом алжирском дворишту:
Без алузије
„Лету” детињство су узели: Море које знам неодређено недостаје
у луци
Нема га ни изблиза: Од разломака плиме ткам самозаборав као
постојбину.

Очај твој пресвлагим у излизано наличје сећања на то небо: Куга
одасвуд
Још покушавам да га дозовем: Да одбраним уточишта и луке:
Илузија их дави
Само једну слику памтим: Осталог нема у призору лепоте која
боли: Без мајке
Сунце само залази: И небо завршено: Оран – виа Париз док
анархија преседа

Бродови и даље не долазе: Само чекамо јер истина не доказује
ништа: Прво човек
И смрт која у трагичној светлости долази бучнија је: Губи се у
појединостима
Ти си свој Медитеран понео у магновењу: Мерсо је крив пред
собом самим
Мени изостаје море док реком равницу тумачим: Бродова има
једино у проласку

Да ли си све довршио: Довољно препешачио да би брзину
подмитио несрећом својом?
Лето да ли се распрело кад си очај окончао: Или се човек на
плажи у апсурд оклизнуо
Црне хаљине од цица на крају су реченице: Жене у чекању оног
што је већ било
Да ли Странца на свој брод да позовем: Можда нам треба нешто
и од изостављеног

Два сам мора изгубио: Без једра по дну ходам: Једно отекло друго
одбегло
Палубе ми у памћењу нема: Запис преостао: Најљепши дан био
му је сутра.
Привременост човека води до противречја које га враћа
бродоломним праскозорјима
Гори небо: Врелина, љубав и мисао, са брзином у престижању,
као одјек преостају

(ПРИ)ГОВОР НЕБА

Унутрашња се страна сутона равници једва отворила: Упитна туга
за брдима
Удес равнотеже био је изненадан а светла још једва: Историја
клечи у бунару
Излаз се причињавао тако приступачан: Једва век далек:
Од Великих ратова
Поражени се враћају док савезници бубњење увежбавају: Задах
порока груб

Инстант-мрак беше изуједан од силних изневеравања а дан
заборављен у мртваји
Моја Панонија сва као историја противречна: Рукавац на Балкан
прикуцан
Док је листам у празнини затечен већ се гасе коридори: Дубина
даљине плаче
Тренутак кад је све застало: ветар, љубав и честитост: У звезду
хрли лажни ђерам

Небо се сутоном означено у страх пресан прелило: Долазе
обезглављени јахачи: Претходница

Апокалипса се развукла диљем хоризонта: Ширине од воље:
До зоре нестаће дужине
У мени се роје општи и празни водоскоци: Бука успоставља
распоред нови: Небеска дестилерија
Срећа што од удеса само сам рањен: Дијагнозу ми већ пишу
кловнови и скретничари

Само у збиљи сан тмуран видим као провиђење: Изнутра је горе:
Гори географија
У сутон би да стане све што је за путовање: Са њим па докле се
може: Ни у шта
Хеј Словени од Дона до Дунава: Воз из Харкова у доласку изостаје:
Бабелъ Исак, такође
Средином злоћудног призора само се змијин свлак указао: Ован
је црн: И остављен

Оно што је ветар запамтио већ се на забату моје куће осликава:
Вечито изостајање
Ко поверује можда ће се кајати али како не слушати (при)говор
неба: Бога можда има
Док његове фусноте занемарујемо: Оглашава нам се спољашна
меморија: Амин
„Ошинимо историје рагу! Лева! Лева и Лева!“ „Тај час је само
тренут био. Ал’ би и вечност затамнио” – рече Мајаковски

НОЋАС ЧИТАМ НОЋ

Уместо књиге о свођењу језика ноћ сам претходну покушао да
листам
Ребра јој осећам асиметрична. Поноћне чујем камионе као фусноте
Светлом млаким се успавам. Пустих уста препаднем се од лавежи
паса
У осами заспао талог детињства само пресипам: На крај ноћи идем
Сан се у прабини расцвета на улицу и жегу: Селин и О Нил на
полици чуће
Давни рез папира пробудјен шкрипом: Као наркоза: Ноћ није блага,
Минулост је књигама слична: Прехлада, депресија: Из књига
опијум чујем
Опоравак из чега поспани да саградим: Размак је немогућ:
Коначан је

Као пожар ме обузима страх сав од слова и година: Рат је опипљив
и заудара

И знам да дан је обичан пресек између ноћи коју безуспешно
обмањујем
Све што запамтим ноћас из књиге с јутром ће се излити у инстант
негацију
Дан под разно следи: Коначним возом новине из Великог рата:
Шпанија
Ја пишем одбрану. Последње дане у песму враћам: Јавна птица
слеће окомито
Рат је негде другде: Мизантропи опет марширају: Бојишта су и
ноћу отворена

Селин изнова путује на крај ноћи која му никада неће проћи:
Свитање је на чекању
Јулска је ноћ мучна, ребра јој на подеротину подсећају: О Нилов
Блеми је умро
Без обзира како дубок био њихов сан: Пас из мемента у „Школи
за лешеве”
Књиге постоје, тамо негде пуцају, пролазе значења, идем ли, има
ли сванућа?

СТРУГАЊЕ ПАЛИМПСЕСТА

Осећам да се у недостајућем углу скрива одгонетка наде:
Која је залудна да би могла да буде вечна: Која се не да услышати
Као што наслућујем да сам у тој изостављеној реченици наг: Без
изговора
Јер ме дан развлачи на више сутона него што истине има: У поноћи
Небо нема наслова ни колико привида који померени у времену
прете
Док нам над креветом саплићу се олује обесмишљених одлагања:
Онога што већ давно не постоји и чему се треба молити у дозрелом
мозгу
„Све се клати на ивици свега / Са љубазним смешком.” „Тако је
мрачно да је могуће да је крај
света на помолу.”

Помера се однос се истине и одгођене реакције: Неко је изгубио
иглу и чекао
Утопивши се у савладаном очају опште збрке непрецизних
осећања, знам
„Ништа не умире теже од жеље за добрим мишљењем о себи”,
каже Т. С. Елиот
Крик ће означити кога је рана пронашла можда недужног у углу
непостојећем

Реченица која се не изговара садржи само моје поверење у
испражњени бескрај
Ход заједнички по граници свега што у разум спада док мрак
уједа и завија
Стаје ли човекова слобода у истину или слобода уопште не
постоји: Ко их нема
Наг или оденут у разум празнину бесмисла као палимпсест
сричем: Стружем све

БРЕГ, ВРШАЦ, ЛИЧНА ГЕОГРАФИЈА

Када сам напустио Вршац
осетио сам да га неминовног на потиљку: Брег онај
За који је привезан, тај неразложни претходник Карпата:
Који провоцира и дозива Стерију из „Даворја”: Мудрог/горког:

Брег има свој Вршац: Они ме не пуштају: Кажу
Нису Белчини патуљци пругу до Бечкерекa разрушили:
Можда су је варвари избрисали

Банат нам сад у подземљу спава
док га кула Деспотова са Брега са вечношћу спаја
Машина наша пут песка делиблатског хоће,
географија пред поетиком града посустаје:

Метафизика са куле заумно надвладава:
Панонија у костима море давно памти
У место Стражу, изненадном буљуку воде,
Брег довукосмо, потиљком га умоливши

Са моста, у средњовековље архивираног,
брдо само слутим у углу мртвом: Сила земље
Вршац је даље тамо, испод у сомотској кутији:

У повратку виногради ме заводе
Маскенбал у Ггебенцу и „последње неукроћене гајде” Васка Попе
и „улице заспале у подне”:
Град привезан за Брег изохипсе са метафорама у хербаријуму
преклапа

У повратку кроз географију:
Маргита село где обитава крај света:
Маги из Екатерине
Изнад Брега неко шапуће „Нисам све изгубио”:
Дивна варош у одлагању:
Вршац у Крдуовом љубичастом мастилу:
Моћ се Брега у унутрашњу морфологију пресељава
Банат је у теретне вагоне натоварен
на перону са кога одлазака нема:
Брег (не)пада